

KONEC RODU SLAVŇÍKOVŮ

NAPÍNAVÉ PŘÍBĚHY Z ČESKÝCH DĚJIN

Konec rodu Slavníkovců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Oldřiška Ciprová

Konec rodu Slavníkovců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KONEC RODU SLAVŇÍKOVŮ

NAPÍNAVÉ PŘÍBĚHY Z ČESKÝCH DĚJIN

KAPITOLA I

Artur si navyklým gestem odhrnul světlé vlasy z čela. Pak si postrčil brýle na nose a zadíval se na Tobiáše.

Artur nebyl úplně běžný puberták. Věděl to o sobě, ale nehodlal s tím nic dělat. Důležité pro Artura bylo, že měl konečně po těch letech samotářství a ústrků na základce kámoše, na kterého se mohl vždycky spolehnout a který ho bral vážně. I když teď to tak nevypadalo.

„To jako fakt?“ vykulil na něj Tobiáš nevěřičně oči, když Artur s ledovým klidem oznámil, že hodlá cestovat v čase.

Seděli spolu na půdě v domě Arturových rodičů a Artur si nevzrušeně okusoval nehet.

„Jo.“

„Jak by to bylo vůbec možný?“ ptal se Tobiáš nevěřičně, ale věděl, že se mu dostane logické odpovědi. Jako vždycky. O Arturovi se vědělo, že má geniální mozek, ale byl tak trochu podivín. Mluvil málo, chodil pomalu a velmi často vůbec nevnímal,

co mu lidi říkají. S Tobiášem se seznámili, když oba od prvního září přestoupili na novou základku. Okamžitě se skamarádili. Možná proto, že Artur nutně potřeboval někoho, kdo ho konečně bude vnímat. A Tobiáš ho vnímal pozorně. Většinou s otevřenou pusou. Byl rád, že ho Artur zasvěcuje do svých podivných teorií a nápadů.

Ovšem tenhle nápad byl jeden z těch naprosto ulítlých a Tobiáš začal na chvíli pochybovat o Arturově genialitě.

„Červí dírou,“ zazněla odpověď.

„Cože?“

„Červí díra je hypotetický objekt umožněný schopností časoprostoru utvořit ‚zkratku‘ přes prostor a čas.“

„Pořád to nechápu.“

„Jasně, že ne,“ odfrkl Artur, „protože kvantová mechanika ti nic neříká. Ale ty teorie ve fyzice existují docela dlouho. Mohli bychom například přenášet červí dírou nejen jednotlivé atomy, ale dokonce jenom informaci o jejich konfiguraci, například pomocí jevu z kvantové fyziky, známým pod názvem propletenost. Chytáš se?“

„Jasně, že ne,“ opičil se kamarád. Když se Artur pustil do vysvětlování, většinou si Tobiáš připadal jako někdo, kdo moc inteligence nepobral.

„Pokusím se ti to popsat zjednodušeně.“ Artur vstal a začal přecházet po půdě. „Máš dva elektrony, které spolu bydlí na jedné orbitě nějakého konkrétního atomu. Tyhle dva elektrony nesmějí být podle kvantové mechaniky ve stejném kvantovém stavu, a musí se lišit minimálně spinem –“

„Dost!“ zařval Tobiáš. „Ok, zřejmě dobře víš, o čem mluvíš. Nechci to vědět, protože se mi zavařují mozkový závity, jenom tě tu poslouchám. Moje jediná otázka je: Kde vezmeme tu červí díru?“

„Ty chceš cestovat se mnou?“ zajásal Artur.

„Jasně,“ zašklebil se Tobiáš. „Teď jenom najít tu červí díru, že jo.“

„Tenhle problém je myslím vyřešen,“ uculil se Artur a otevřel starou almaru, která musela na půdě stát hodně dlouho. Tobiáš se nahnul, aby viděl, co v ní je, a místo starého oblečení, které očekával, spatřil podivné zrcadlo. Spíš vypadalo jako vodorovná vodní hladina a Tobiáš zauvažoval nad tím, jak je možné, že ta voda nepodléhá gravitaci.

„Objevil jsem to na konci září a trvalo mi skoro měsíc, než jsem to prozkoumal,“ řekl Artur a založil si pyšně ruce na prsou. „Podle všeho je tohle červí díra!“

„Prostě se tu objevila?“

„Jo, to ony dělají,“ mávl rukou Artur.

„Super náhoda, že zrovna u tebe na půdě.“

„Nic není náhoda,“ poučil ho Artur. „Jdeme to teda zkusit?“ dodal nadšeně.

„Teď hned?“ couval Tobiáš.

„A kdy jindy?“ nechápal Artur.

„A co je na druhé straně?“

„To je právě to překvápko, to nevíme. Bude to někde v minulosti nebo budoucnosti, možná v nějakém paralelním vesmíru, co já vím.“

„Nezní to moc bezpečně,“ vzdychl Tobiáš.

„Nikdo přece netvrdí, že cestování časem je bezpečné,“ divil se Artur. „Jdeš, nebo ne? Protože jestli ne, tak jdu sám.“

„Kam jdeš sám?“ ozvalo se najednou za chlapci. Oba se s trhnutím otočili za hlasem.

„Nikam,“ odsekl Artur, když ve dveřích uviděl své dvojče Terezu.

„Někam jo,“ nenechala se Terezka odradit a zamrkala dlouhými řasy. Tobiáše jako už tolikrát napadlo, že je Tereza vlastně docela hezká. Měla dlouhatánské blond vlasy do pasu, které jí neustále neposlušně poletovaly kolem hlavy. Byla chytrá jako její bratr, a věčně poťouchlý výraz ve tváři jí na přitažlivosti ještě přidával. Jen kdyby nebyla tak strašně otravná.

„Nic pro holky,“ usadil Tobiáš Terezu a nasadil kamenný výraz.

„Jste blázni. Měli byste k té věci někoho zavolat,“ odpověděla Tereza. „Nemysli si, že nevím, proč se sem každý večer chodíš zašívát, brácho.“

„To určitě!“ zvolal Artur. „Nikdo se volat nebude. Hele, tohle je prostě průlom v kvantové fyzice a já nenechám nikoho jiného, aby se v tom montoval. Chci vědět, jak to funguje, a jdu to prozkoumat hned teď. Tobiáš jde se mnou. A ty vypal.“

„Nikam se odsud nehnu!“ bránila se Tereza.

„Tak tu stůj a hlídej,“ poručil sestře Artur tónem, který nepřipouštěl námitky.

Tereza lehce nadzvedla jedno obočí, ale neodpověděla.

Artur vykročil směrem k almaře.